



PREU DE SUSCRIPCIÓ: una pesseta TRIMESTRE.—UN NÚMERO SOL, 10 céntims.—ATRASSAT, 15.

## La darrera Junta General DEL "MONTEPIÓ CATALÀ"

Sempre és important una sessió de Junta General en qualsevol associació, perquè constitueix moltes vegades un acte de transcendència y de 'ls seus acorts depèn la bona ó mala marxa successiva de la entitat.

Lo MONTEPIÓ CATALÀ ha celebrat ja la reunió ordinària de l'any. Hauríem volgut que la concurrència hagués estat molt numerosa; mes encara que 'ls associats reunits eran relativament pocs, no per això va mimbar la importància de 'l acte, ni deixa de ser falaguer l'aspecte de la marxa social pera 'l pervindre.

Lo MONTEPIÓ CATALÀ ha realitzat l'any 1902 un verdader miracle, tota vegada que, malgrat a haver tingut a últims de 1901 una situació desesperada per tota persona ó junta que hagués atés sols a 'ls assumptes de 'l moment, ha lograt dominar una serie de perills de variades classes que, segons com s' haguessin volgut afrontar, haurien acabat de una manera llastimosa ab la associació.

Per sort la Junta de Govern va obrar ab molt tino, ab gran prudència y esperit justicier de veritable germanor, y degut a semblant comportament, ben apreciat pe 'ls associats de bona fé, va arribar a fi d' any, demostrant ab fets incontrovertibles que ha sapigut salvar los interessos molt compromesos de alguns socis obcecats que de altra manera haurien deixat de cobrar quantitats per malalties; ha vetllat pe 'l prestigi de la germanor y ha pres acorts y resolucions de caràcter enèrgich y verdaderament regenerador per tots los que figuran en las llistas.

Així ho va compèndrer la reunió general de 'l mes passat a 'l donar un vot de gracias a la Junta de Govern y reelejir en la mateixa sessió a 'ls senyors qual missió reglamentaria acababa en primer de Mars actual.

Aquesta reelecció la creyem acertadíssima: ella és la garantia mes gran y bona per deixar prevèurer una época de prosperitat; puig no hi ha dupte que 'ls timoners que van lograr que 'l barco no embarranqués en temps de gran maror, mes fàcilment lo conduhirán en días de bonansa com afortunadament s' atansen per aquet verdader montepió de mutuo socorro.

¡Quants n' hi ha que en una situació parecuda s' haurien estrellat en las rocas!

Lo MONTEPIÓ CATALÀ ha distribuït be 'ls elements de que disposaba: no s' ha espantat de perdre 'germans que eran per ell lastre que l' haurien fet anar a fons, y fent en los Estatuts una innovació justa, y aplicant lo Reglament sempre de un modo escrupulós, ha dominat un temporal que ab gran trassa ha estat sortejat de felís manera.

Felicitem per nostra part a la Junta de Govern per sos treballs y a la General per haver apreciat en tot son valer la noble conducta de la primera, que ben merescudas té semblants demostracions de simpatia.

Ab disposicions atinades com s' han prés y és de pensar que s' continuarà prenent, ab lo concurs de 'ls associats que no volen explotar a 'l monte, y tenint en compte que desde ara aquet pòt envanirse de 'l fet de tocar un de 'ls associats la ventatja de cobrar pensió ó renda vitalicia de set duros cada mes que cobra ab motiu de estar inscrita la germanor a *La Unión defensora del Socorro mutuo*, és lògich pronosticar una bona marxa a aquet Montepió, un de 'ls mes prestigiosos per sos



actes, un de 'ls administrats ab mes cuydado y de 'ls que ofereixen á 'ls seus associats ventatjas positives pe'l present y pe'l avenir, per quals circumstancies se fa digne de sèr recomanat á totes las personas que volent sèr de germandats desitjin pertenéixer á una en que no hi haja explotadors y explotats, sino que, á l'contrari, tots los associats y associadas sigan verament germans.

P. DE R.

## Estrenos catalans

**Romea.**—*Els vells*, drama en tres actes, en prosa, original de D. IGNASI IGLESIAS.

No hi ha res pitjor que la adulació y l'apassionament. Y l'apassionament y la adulació han influït en una part de la premsa á 'l judicar la darrera y aplaudida obra dramàtica de 'l jove escriptor Sr. Iglesias.

¿Es *Els vells* lo drama sublime de la nostra escena regional? ¿Mereix las entussiasmas alabansas que certs crítics li han tributat sense reserva? ¿Senyala una època gloriosa per 'la dramàtica catalana?

Examinemho.

Com indica 'l títol de la producció, 'ls interlocutors són personas de edad avensada: Perteneixen á la classe treballadora: tots, menos un, estaban ocupats en una mateixa fàbrica. Aquèsta cambia de amo, y aquét un dissapte, á 'l hora de plegar, fa despatxar en sech á un número regular de 'ls treballadors; no per no haver complert sino senzillament perque son vells. Un d'ells, Joan, ho diu així á la seva mulier á 'l donarli la setmanada última que acaba de cobrar.

Tots los despatxats venian treballant á la fàbrica des de 35 ó 40 anys enrera.

La filla de Joan está á punt de casarse ab Agustinet, jove treballador que manté á 'l seu pare qu'es mitj faltat de salut y mitj gandul. Quant ha estat despatit Joan de la fàbrica de teixits, lo jove diu á sa promesa que ha vist á una amiga que després de haverse casat, ha quedat viuda ab criaturas, venint á una situació de misèria gran, y aixó 'l impulsa á aplassar la boda pactada, perque ell, que estima á la noya, vòlt evitar que á aquèsta, si ell moria, li passés com á la amiga desgraciada. Aquet jove és un enamorat y aixís mateix un filosof.

Joan reunex á 'ls companys despedits per ordre de 'l amo nou. Aquets compareixen y en la reunió no están d'acort ab ell. Un alega qu'és vell de 80 anys y té xarxas, refiantse de que 'l mantindran dos fills seus: l'altre ha resolt enginyarse ab un capitalet que, sent molt estalviador, ha anat arreplegant de mica en mica; un tercer diu que un senyor li facilitarà 'ls medis per dedicarse á billietayre: un respón que no está per reclamacions; aquell no vòl compromisos, y ab escusas semblants se disol la reunió treyntlos Joan á tots de casa seva punt en blanch.

En aixó procuran convèncer á Agustinet que 's casi ab la noya: aquét hi accedeix, y allavors, de repent, Joan se sent atacat de un tropell, cau mort, y s' acaba 'l drama.

Ab aquets elements y ab un talent que 'ns complahem en reconèixer en D. Ignasi Iglesias, ha combinat aquét una successió d'escenas, interessants unas, ben preparadas altrás, bon número d'ellas efectistas, no pocas conmovedoras, algunas detalladas ab gran naturalitat; y usant en totes un llenguatge adequat á 'ls personatjes, ha resultat una obra qual representació 's fa agradossa; ab major motiu encomanada á 'ls artistes de 'l teatro Romea que hi donan una interpretació molt justa.

A aixó, á 'ls elogis de la premsa adu'adora de las classes senzillas de nostre poble; y també á la carencia de produccions de valor real y positiu entre las que avuy se estrenan, se deu 'l èxit de la aplaudida comedia *Els vells*.

Se suposa que la acció passa avuy.

Ja hem vist l'argument.

La conseqüència és que parteix y está basat en un punt, ó fals de 'l tot, ó quant menos altament inverosmil. Cap fabricant, suposantlo egoista y miserable, des-

patxa avuy á un número de obrers perque sían vells. Si algún los treu per aquesta causa ho prepara, ho fa de poch en poch, dona temps, permet que trobin altra colocació, busca altrás rahons, etc.; apart de que en las grans fàbricas, que és abont hi ha un número crescut de treballadors vells, no sols no 'ls despatxan sino que 'ls estimulant y 'ls donan recompensas, com ho va fer *La España industrial* fa poch anys donant premis á 'ls vells—precisament á 'ls mes vells—de 750, 1000, 1,250 y 1,500 pessetas y á 'ls mes vells major premi; y com ho fa la Sra. Viuda de Tolrá que 'ls proporciona medis de viurer, y altres molts fabricants dignes.

Lo fonament de *Els vells* és, per lo tant, fals de 'l tot. Pero suposant que no ho siga; donant per sentat que sia cert que un fabricant avuy despedeix de sopte á 'ls obrers vells, sols per sèr vells, preguntem: ¿qué succehiria?

Donada la organissació social actual de la classe obrera, los despatxats acudirian á 'l Centre de 'l seu ofici, ho dirian per medi de la premsa; los joves se negarian á ocupar los telers de 'ls vells; hi hauria enérgicas reclamacions, no en conciliábul particular de 'ls perjudicats, sino de un modo oficial, devant de 'ls amos y de las autoritats, produhintse potser una vaga de 'l ofici, vaga que sens dupte tindria la simpatia general.

¿No va haverhi fa poch anys una vaga en lo ferrocarril de Sarriá perque la Junta va despatxar á un sol treballador que havia faltat á 'l respecte á un superior? Veji's, donchs, si és vritat que *El vells* és un drama forjat en lo taller de la ilusió.

¿Qué 's proposa 'l autor?

Per véurer 'l egoisme de 'ls explotadors de la classe obrera y la necessitat de que semblant egoisme no hi sigui.

¿Logra 'l seu objecte?

No: á 'l revés. Ab lo poch que s'ha fixat en la realitat de las cosas, és dir, no anant los personatjes de *Els vells* pe'l cantó de apelar á la protesta ab tots los companys de treball, no exposant que aquestos, fent la causa de 'ls vells despedits abandonin tots la feyna en reprobació de la indigna conducta de 'l amo nou, pinta—sense volerho—un egoisme y una falta de solidaritat en lo jovent de la classe obrera que no és ni egoista ni desconsiderada. En una paraula: 'l autor incorra així en un altre inverosimilitat gran, y demostra desconeixement de lo qu'és 'l obrer catalá honrat, desinteressat y sempre amich; per instint, de 'ls seus semblants. 'l autor demostra aixó, ó procedeix ab poca sinceritat.

Ningú pot negar en justicia lo que diem, y no haventhi en *Els vells* rasgos de geni com exigeixen las produccions grans per sèr enlayradas fins á 'l cim de la gloria, per' xó no passa de lo vulgar y 'ns dolem de la passió aduladora de 'ls crítics insustancials que, á 'l ferla, perjudican á 'l autor y á las classes aduladas sense alcançar lo que de moment sembla que logran enlluernant á 'ls que no pensan.—Jo.

## Revista teatral

La preferencia pe'l mes antich.

Aquet és lo Tivoli.

No cal parlar de si fou ó no bona la temporada de hivern en mans de 'l simpátich Sr. Alegria.

L'èxit sempre va paralelament á 'ls esforços per agradar á 'l públich, y aquell se desvetlla per ferho.

Acabada, donchs, la temporada de *Circo Equestre*, torna l'espaiós teatro de 'l Sr. Elías á la vida normal, presentant per la vinent temporada de Quaresma una companyia d'òpera italiana d'artistas de primera, aplaudits en los mes renombrats teatros de 'l extranjer.

Com á tenor hi figura 'l molt aplaudit D. Manel Utor, que ha fet á 'l teatro de Novedats brillant campanya cantant *L'Africana*.

Com á director hi haurá 'l reputadíssim mestre concertador D. Joaquim M.<sup>a</sup> Vehils.

Augurem á la Empresa molts éxits y á 'ls artistas ovacions á desdir.

**Granvia.**—¿Quina llástima que la excelent companyia



dramàtica de 'l Sr. Cuevas hagi fet tan curta parada! Ella 'ns ha reconciliat ab lo Granvia després de las exhibicions plàstiques y altras cosas de la petita Otero y la Bella Belén.

**Novedats.**—||Zacconi|| Sols lo nom nos espanta á 'l considerar lo reduhit espay de que podem disposar.

Creyem seria un pecat imperdonable tractar de la colossal, magistral, interpretació que 'l colós de la dramàtica dona á 'ls personatjes que executa.

De 'l mérit de 'n Zacconi ja 'n parlàrem l'altra temporada quant per primera vegada nos honrà ab sa visita.

Quedi dit ara lo allavors estampat afeginthi que en cada obra nova s'admira mes son art y son talent. Es necessari veure'l.

A. DE LA FLORIDA.

## No n'hi ha per' tant.

I.

Lo decret de 'l compte de Romanones privant l'ús de nostra parla en las escolás de nostra terra precisament en la ensenyansa de la doctrina cristiana, va sèr un atach y una ofensa feta pe'l Poder central á Catalunya.

Va sèr una ensopegada de 'l ministeri de que formaba part aquell ministre voler trepitjar lo mes preuhat dret de 'ls catalans, y va sèr tan gran la ensopegada, que, com és sapigut, va fer caurer á aquell Govern.

La protesta de Catalunya va sèr justa y va fer efecte.

A aquell Govern l'ha substituït lo de la Unió conservadora qu'és de mes altura. Silvela, Dato, Maura y 'ls seus companys gubernan ab cuydado y procuran mereixer la simpatia de tot lo país. Lo Govern sab ahont va y procedeix seriament. Respecte á Catalunya, va començar per restablir las garantias constitucionals; va nomenar per Alcalde á persona sense compromisos y de posició y crèdit entre 'ls barcelonins, y ha portat la tranquil·litat que 's desitjaba, permetent l'exercici de tots los drets polítics que la llei dona á 'ls ciutadans.

Los fets parlan per nosaltres.

En assumptos generals, ha demostrat que no en va vol realisar desde dalt una verdadera revolució favorable á 'l interés públich.

Las eleccions provincials s'han preparat ab entera amplitut: meetings de tots los partits s'han celebrat ab gran llibertat; juntas, propaganda en tots sentits, treballs electorals de tota mena han desvetllat á 'l poble, y 'l Govern no hi ha pasat cap inconvenient.

La premsa no sofreix persecucions ni denuncias: las associacions tenen llibertat fins extremada.

No's pòt exigir mes per garantir los drets de 'ls electors.

En Gracia y Justicia 'l Sr. Dato desarrolla son pensamiento innovador y justiciero.

Primer ha reorganizado lo cos d' Escribanos d' actuaciones.

Ara ha donat un decret dictant algunas reglas referentes á millorar lo servey de 'l Notariat; qual decret ha servit de pretext per dirse que és un atach 'l Dret català y una ofensa á las instituciones vigentes fins ara á casa nostra en aquesta materia.

Algú compara aquet decret ab lo que avans hem citat de 'l célebre Romanones.

No's pòt pas fer semblant comparació.

Aquell atacaba de una manera inconsiderada 'l primer dret de un poble, á 'l privar que á nostres fills se 'ls ensenyés valentes de la llengua catalana, mentres que 'l Real decret de D. Eduardo Dato no perjudica absolutament cap dret civil nostre, cap, ni petit ni gran.

L'actual Ministre de Gracia y Justicia á 'l disposar la important reforma de 'l Notariat ha pensat sols en realisar un acte patriòtic en favor de tota la nació espanyola y de la respectable classe notarial. No ha volgut menyspreuar á cap regió—n'estem ben certs—y menos á Catalunya, de la que és un admirador per las virtuts que reconeix en los catalans, com per las dots de treball y alt grau de cultura.

Ha dictat disposiciones que no afectan ni intentan á cap dret polítich ni social; puig la reglamentació va encaminada á millorar los serveys en que hi han de intervenir los dipositaris de la fe pública y fer un bé á 'ls notaris, establint modo de atendre' á molts que á pesar de sas dots de honradés, sas aptituds y coneixements, venian sufrint una vida ben desgraciada.

Las reformas que implanta són en benefici de 'ls interessos generals y de 'l Cos de Notaris y algunas de ellas són fetas precisament á prechs de molts que hi perteneixan.

Pero avuy estem en temps de efervescencia catalanista; y com la efervescencia fa bullir la sang, á 'ls que, á pesar de tenir talent lo bull de l'entusiasme 'ls ofusca la reflexió, á 'ls que miran sempre ab prevenció las disposiciones de 'l Poder central, á 'ls que somian sols en véurer per tot atachs y ofensas á la regió, á 'ls que suposan malas intencions en los ministros, á 'ls que no tenen en compte que á 'ls gobernants no 'ls convè donar sense com va ni com cósta disposiciones perjudicials á 'l bé de 'l país, los va semblar que la reforma era una nova fuetada á Catalunya, y així ho van dir quant la coneixian solament per un extracte telegráfic.

Van apressurarse; van obrar ab lleujeresa; van proceder sense la serenitat que ha de presidir en actes de importancia patriótica, y van donar lloch á que quatre aixalabrats enviessin á 'l Sr. Dato telegramas faltats de sentimientos regionalistas y de la consideració y respecte deguts á qui, com l'actual Ministre de Gracia y Justicia, ab sas midas gubernamentals favoreix la causa de la rahó y de 'ls desvalguts.

Nosaltres, regionalistas imparciales, que procurem examinar sense prevencions de cap classe 'ls assumptos que afectan á Catalunya, á l'enterarnos de la alarma produhida de moment per la reforma notarial, vam tenir interés en conèixerla íntegra: vam llejirla; l'hem estudiada y ara que sabem lo qu'és, hem de dir ab tota franquesa y sinceritat á 'ls que la atacan:

—Senyors, no n'hi ha per tant, y així pensem ferho compèndrer en lo vinent article.

U. C. B.

## RÁPIDA

LXXXIV

La nación que brilló próspera un día, hoy por su negra suerte ó fatalismo se halla anémica, inerte, en paratismo y en peligro de próxima agonía.

Mas tal vez, según unos, sanaría prodigándola mucho patriotismo, celo, moralidad, regionalismo, descentralización y autonomía.

De utópicos é insanos á los tales calificanles otros que ante el lecho estóicos culebrean de la enferma;

sin pensar que en feráz la tierra yerma la labor vuelve y son de gran provecho grandes remedios para grandes males.

JOSÉ MARTUS.

## UN ALTRE

Val mes tart que may.

Explicació: per pura casualitat ha vingut á nostras mans la *Revista Popular* de 'ls días 22 y 29 de Janer y 12 Febrer de 'l present any, en la que van insertats tres articles titulats: *De música* y firmats pe'l prebere don Gayetano Soler.

La idea nostra és contestar á algunas de sas apreciaciones que hi estem conformes y á altras que, n'som contraris. Y ho farem encara que sigui, potser, passada la oportunitat. La veritat sempre te lloch y és de temps, y la veritat hem de contestar á 'l Sr. Soler.

No tenim l'honor de coneixe 'l ni personalment ni per sas obras religiosas-musicals.

Motiu d'imparcialitat.



Anem a l'cas.

En uns de ls diumenges de l passat mes de Janer tingué lloch a S. Felip Neri solemníssima funció que l Colegi d' Atvocats dedicaba a son patró San Raymond de Penyafort. S' hi cantà una missa de cant plà, executada per la capella de dita iglesia y dirijida per D. Lluís Millet.

Diu lo Sr. Soler que fou admirable l' efecte que produí y llensat a l terreny de las alabansas, no'n vulguin mes pe'l Sr. Millet, dihentnos a l acabar aquestas que ls oyents sentiren verdadera fruició a l saborejar las bellesas del verdader cant plà.

En aixó últim no hi estem conformes, disentim de l Sr. Soler.

Lo cant pla no pot ésser verdader ni fals, ni llegendim ni mistificat. Es ó no és. No almet convencionalismes.

S' ocupa de aquells genis portentosos de l sigle XVI, Morales, Guerrero, Victoria y Palestrina, y estableix conseqüències en las que no creyem. Y li demostrariem nostra opinió si tinguéssim temps y espay per analizar frase per frase, concepte y concepte, buscant la relació directa que deu imprimir a la música la lletra acompanyant.

Nosaltres, a diferencia de l Sr. Soler, no veyem l' enderrocament de la música religiosa executant aqueixa música anodina y faltada de l respecte que s mereix la Casa de l Senyor, no: en aquest cas veyem l' indiferència per quí pot y deu vetllar pe'l compliment de lo acordat per la Sagrada Congregació de Ritos.

Lo citat prebere, en tó compunjit, se lamenta de la poca afició que l públich té a las obras de Palestrina, Victoria, etc., etc., etc. No ho estranyi. Lo públich no hi troba en ellas lo millor, lo principal de la música, l' inspiració.

L' ha sentit una vegada, ja'n te prou.

D' aixó s lamenta també l Mtre. Pedrell.

L' amant y devot de la música religiosa no troba en los citats compositors l' alé diví que illumina sa fe en lo laberinto fuguistich, interminable y sens clar y oscur de sas composicions. Per aixó busca, troba y gosa en la bellesa estètica, s' eleva a las regions de l infinit ab las obras de Cherubini, Eslava, Frigola, Perosi, Calvó—Puig, etzètera, etc.

Busca y troba en la música de Gounod la grandiositat de l pensament, la sobrietat de forma, la propietat en vestir y colorejar las imatges de nostra ritual litúrgich y l' inspiració sujestiva de l verdader cregent. Música may prou sentida com may prou alabada.

Aquesta és la que a l temple te de sentirse.

A confessió de part relevació de proba, diu un principi de dret. Lo reverent Sr. Soler no és músich; ell ho diu espontaneament. Se li coneix. D' altra manera no diria lo que diu.

«Un docto Prelado italiano—diu lo Sr. Soler—ha resuelto ya en su diócesis tal problema proscribiendo toda la música que no llevase la licencia que manda otorgar ó rehusar por un tribunal competente. Es una manera muy expédita con que pronto se lograría la restauración deseada.»

«Lo que aquel Prelado aplicó a la música debe asimismo aplicarse a la letra, pues la pública plegaria debe expresarse sólo por quienes dignamente puedan representar al pueblo. Cataluña tiene ya su poeta y su libro: Mosen Jacinto y su tomo de *Cánticos* que están esperando un compositor inspirado.»

Aquí'n tenim un altre que, confessant que no és músich, de música intenta parlar.

Estem segurs que l Sr. Soler, tot y ésser reverent, no ha llejit las obras de mossen Cinto. I per qué, cuidado, si s necessita coneixe l poeta no coneixent los *Cántichs religiosos*! Y que aquestos no ls coneix ho afirmem desde l moment que no sab que a l publicarse en fullas solas ó separadas, las acompanyaba la música de l mestre Candi. Després, veyent la extraordinaria acceptació que tingueren, se recopilaren y reunidas se'n féu un tomo titulat: *Cántichs religiosos*, editat, la lletra per la Llibreria y Tipografia Católica y la música per la casa Rafel Guardia.

Los *Cántichs* de Verdager y Candi han recorregut tot Catalunya, se ls han aprofitat per sas festivitats religiosas, pobles grans y petits; ha sigut alabada sa música, (en alguns *cántichs* inspirada, Sr. Soler) per la crítica y músichs respectabilíssims que d' ella s ocuparen quant se donà a l públich.

Y tot lo dit y molt mes que podríam aduhir en apoyo

de nostra idea, ve a confirmar que l Sr. Soler sens 'ser músich parla de música que no entén, y, sens conèixer las obras de mossen Cinto parla de l poeta.

Y dient aixó l Sr. Soler espera passi un compositor inspirat que posi en música aquelles *Cansons*.

També nosaltres esperem.

A. DE LA FLORIDA.

## Saló de descans

La Junta Directiva de la Associació de la Prensa, ha quedat constituída en la forma següent:

*President*, D. Jaume Brugarolas.—*Vispresident*, don Juan Perelló.—*Contador*, D. Manel Montaner.—*Tresorer*, D. Modest Vidal.—*Secretari*, D. Felip Ferrer.—*Vocals*, D. Agustí Azara, D. Fulkran Muns, D. Joan Piers, D. Francisco Puigpiqué, D. Joseph Sendra, y D. Joseph M. Oromí.

Tenim entés que la nova Junta tracta de donar molt prestigi a la Associació.

—En Junta General ordinaria de la societat coral Euterpe va elegir la següent Junta Directiva:

*President*, D. Carlos Marondo.—*Vispresident*, don Jordi Subirats.—*Secretari*, D. Miquel Massó.—*Vissecretari*, D. Francisco Subirats.—*Tresorer*, D. Pedro Casanovas.—*Contador*, D. Francisco Boyer.—*Arxiver*, don Ignasi Balil.—*Vocals*, D. Jacinto Manau, D. Luis Manguillot, D. José Pujol y D. Anton Masip.

—En la societat «Los Inseparables» s' han representat la pessa *Hija única* y la sarsuela *La Buena Sombra*, en quina funció se veié la bona direcció escénica del Sr. Puiggener (E) que fou secundat per las Sras. Sánchez, Fernandez, Marqués y Escudé y ls Srs. Gualba, Robert, Puig (S.) y Gaspar (H). Per dita obra l'jove escenógrafo Sr. Bagaria pintà la decoració que produí molt bon efecte.

—En lo teatro del «Patronato de l obrer», en la darrera funció va haverhi aplausos ab motiu de posarse en escena l drama históric *El sitio de Gerona*, ben interpretada per la Sra. Arasa y ls Srs. Cuspinera, Capetany, Cabezas, Ferrer, Torras, Company, Marco, y ls demés joves de l quadro escénich. Va ser ben presentada, no faltanhi la banda de cornetas.

Imp. de Ramón Pujol - Tallers. 45.—Barcelona.

## PECHOS, su desarrollo y belleza



Las señoras que quieran alcanzar dichas circunstancias para aumentar su embellecimiento físico, así como las que quieran prepararse anticipadamente para poder en su día llevar a buen término la lactancia sin detrimento de sus fuerzas, salud y belleza plástica, deben usar las Píldoras Circasianas del Dr. Ferd. Brun

¡Gran éxito en Alemania!

mediante el empleo de las cuales se estimula sin peligro la nutrición general y se promueve el desarrollo de los órganos mamarios.

Depósito general en Barcelona: Alsina, Pasaje Crédito, 4.—Precio: 6 pesetas frasco, y por correo, 6'50 pesetas.

ARCHIVO LÍRICO-DRAMÁTICO

Y COPISTERÍA DE

Francisco Pérez Pol

Calle de Roig, núm. 20, 1.º—BARCELONA